

**Tomáš Janovic:
O písacom stroji
(zbierka Drevený tato)**

Bol raz jeden tato,
nie však tato – zlato,
ale tato veľmi planý
voči svojej malej Táni,
voči Táni, voči Kate,
ktoré zase boli zlaté.

A prečo bol planý tento tato?
Nuž preto, lebo zakaždým,
keď prišli za ním jeho dcéry,
tak spustil:

„Počuj Kata, počuj Táňa,
chvíľu zlatá, chvíľu planá,
teraz práve nemám čas,
lebo píšem báseň o tatovi,
ktorý nikdy nemá čas!“

Kedy sa len polepší
ten náš tato – zlato?
Asi nikdy. Preto s ním
vybabreme. A to
keď sa tato ešte len
do písania strojí,
vymeníme klávesy.
Kde? Na jeho stroji.

„A“ za „C“ a „C“ za „E“.
To sa predsa môže.
„M“ za „O“ a „O“ za „R“.
Nech vyletí z kože.
Vymeníme klávesy.
Vari zmláti obe?

Ani si nás nevšímol.
A už rýchlo d'obe.
„E“ za „G“ a „G“ za „I“.
To je skvelý nápad.
„R“ za „T“ a „T“ za „V“.
Kedy začne ziapať?

Ďobe tato do stroja.
Ozaj d'obe? Že či!
Čo to bude za báseň?
Ach, jaj! Škoda reči!

Ale predstavte si,
onedlho vyšlo slniečko
a v ňom žiari táto báseň:

KOZIKUZI KOZUKA,
ENCE LENCE FÁRY.
VOZIVUZI VOZUKA,
AJTA PAJTA LÁRY.

DULAVILA VULAVI,
EXE PEXE RAPSA.
LUVALIDA VUDALI,
UPTA HUPTA KAPSA.